

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a soudců Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jířka, ve věci

žalobce: **M.H.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Janem Harcubou
se sídlem Palackého 1327, 293 01 Mladá Boleslav

proti
žalovanému: **náčelník Vojenské policie**
se sídlem Rooseveltova 620/23, 161 05 Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2019,
sp. zn. SpMO 45442/2018-5104, čj. MO 331008/2019-5104,

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Z důvodu značné rozsáhlosti celého řízení, které započalo žádostí žalobce ze dne 28. 3. 2012 a pokračuje až do současnosti, shrnuje v následujících odstavcích krajský soud pouze pro nyní posuzovanou věc významný a nedávný procesní vývoj.
2. Dne 28. 3. 2012 podal žalobce veliteli Vojské policie Stará Boleslav žádost o proplacení služebních pohotovostí vykonaných v období nejméně 3 let zpětně ode dne podání žádosti.
3. Velitel Vojské policie Tábor (coby nástupce velitelství Vojské policie Stará Boleslav; dále jen „správní orgán prvního stupně“) svým již několikátým rozhodnutím v řadě rozhodl dne 20. 3. 2017, čj. 11-65/2014-4215, tak, že ve výroku I. žalobci přiznal nárok na výplatu odměny za služební pohotovost vykonanou jeho zařazením do policejní ochrany přesunů ve prospěch 31. brigády radiační, chemické a biologické ochrany Liberec a samostatné záchranné rotý Rakovník při mimořádné události na jaderné elektrárně Temelín a Dukovany u Velitelství Vojské policie Stará Boleslav v období od 28. 3. 2009 do 28. 3. 2012 v celkové výši 27 941 Kč (částka před odvodem zákonných srážek); ve výroku II. vyhověl žádosti žalobce ze dne 21. 1. 2015 o vyplacení úroků z prodlení a přiznal žalobci zákonné úroky z prodlení za měsíc leden 2012, vyplacené dne 13. 1. 2016, tedy 7,75 % ročně z částky 5 389 Kč od 15. 2. 2012 do 13. 1. 2016, tj. 1 633 Kč; ve výroku III. vyhověl žádosti žalobce ze dne 21. 1. 2015 o vyplacení úroků z prodlení a přiznal žalobci zákonné úroky z prodlení z odměny za služební pohotovosti vykonané žalobcem jeho zařazením do policejní ochrany přesunů ve prospěch 31. brigády radiační, chemické a biologické ochrany Liberec a samostatné záchranné rotý Rakovník při mimořádné události na jaderné elektrárně Temelín a Dukovany u velitelství Vojské policie Stará Boleslav v období ledna 2012 do března 2012, tj. 7,75 % ročně z částky 1 208 Kč, resp. 2 313 Kč, od 15. 2. 2012, resp. 14. 4. 2012 do zaplacení; výrokem IV. nepřiznal žalobci nárok na výplatu odměny za nařízení bojové a mobilizační pohotovosti za rok 2011 a 2012.
4. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017, čj. 96-22-33/2012-5104, tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017 potvrdil.
5. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 9. 8. 2017 žalobu ke zdejšímu soudu. Ten rozsudkem ze dne 16. 11. 2017, čj. 50 A 56/2017-42, žalobu zamítl. O kasační stížnosti proti tomuto rozsudku rozhodl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 30. 5. 2019, čj. 9 As 454/2017-62, tak, že rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Zdejší soud reagoval na závěry Nejvyššího správního soudu v pořadí druhým rozsudkem ze dne 17. 7. 2019, čj. 50 A 56/2017-78, tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017 vztahující se k výroku I. a k výroku III. rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017 zrušil (*pozn. soudu: výrok II. rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017 žalobce odvoláním nenapadal, tudíž se k němu zdejší soud ani nevyjadřoval*). Krajský soud dále zamítl žalobu proti rozhodnutí ze dne 29. 5. 2017 vztahující se k výroku IV. rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017. Pro úplnost je třeba dodat, že žalobce podal proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2019 opětovně kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud doposud nerozhodl.
7. Žalovaný následně v rámci opětovného přezkoumání odvolání vydal dne 20. 11. 2019 žalobou napadené rozhodnutí, jímž změnil výrok I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 3. 2017 tak, že přiznal žalobci nárok na výplatu odměn za služební pohotovosti spočívající v policejních ochraně přesunů ve prospěch 31. brigády radiační, chemické a biologické ochrany Liberec a samostatné záchranné rotý Rakovník při mimořádné události na jaderné elektrárně Temelín a Dukovany u velitelství Vojské policie Stará Boleslav, žalobcem vykonané v období od 28. 3. 2009 do 28. 3. 2012,

v souhrnné výši 30 401,82 Kč (částka před odvodem zákonných srážek). Zároveň změnil výrok III. rozhodnutí ze dne 20. 3. 2017 tak, že žádosti žalobce ze dne 21. 1. 2015 o vyplacení úroků z prodlení se vyhovuje a žalobci se přiznává nárok na zákonné úroky z prodlení z odměn za služební pohotovosti spočívající v policejní ochraně přesunů ve prospěch 31. brigády radiální, chemické a biologické ochrany Liberec a samostatné záchranné rotý Rakovník při mimořádné události na jaderné elektrárně Temelín a Dukovany u velitelství Vojenské policie Stará Boleslav v období ledna 2012 do března 2012, a to konkrétně 7,75 % ročně z částky 1 208 Kč od 15. 2. 2012 do zaplacení a 7,75 % ročně z částky 4 798 Kč od 14. 4. 2012 do zaplacení.

II. Shrnutí žaloby

8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17. 1. 2020 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.
9. Žalobce nejprve stručně shrnul dosavadní průběh věci a uvedl, že dle jeho názoru správní orgány zasáhly nezákonným způsobem do jeho subjektivních majetkových práv.
10. Žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně v bodě 55 svého rozhodnutí uvedl, že nárok na odměnu za služební pohotovost pro jaderné elektrárny nemohl být žalobci uznán v době, kdy čerpal řádnou dovolenou. Konkrétně se jednalo o vnitřní rozkaz č. 26/2010, jímž byla žalobci nařízena pohotovost pro jaderné elektrárny v období 30. 7. do 6. 8. 2010 (dovolenou čerpal žalobce na základě vnitřního rozkazu č. 31/2010 od 31. 7. do 16. 8. 2010) a o vnitřní rozkaz č. 10/2012, jímž byla žalobci nařízena pohotovost pro jaderné elektrárny v období od 16. 3. do 23. 3. 2010 (dovolenou žalobce čerpal na základě vnitřního rozkazu č. 10/2012 dne 16. 3. 2012).
11. Žalovaný se námitkami týkajícími se neproplacení pohotovosti pro jaderné elektrárny ve výše uvedeném období odmítl zabývat a v bodě 67 žalobou napadeného rozhodnutí obecně uvedl, že ostatním soudně vypořádaným nárokům a námitkám se již nevěnoval. Tím *de facto* založil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí a současně odepřel žalobci právo na spravedlnost.
12. Žalovaný dále s odkazem na názor zdejšího soudu a stejně tak na názor Nejvyššího správního soudu uvedl, že ze spisové dokumentace nikterak nevyplývá, že žalobce byl po dobu čerpání dovolené skutečně jakoukoliv pohotovostí omezen. S tímto názorem však žalobce nesouhlasí. Velitel útvaru nařídil žalobci služební pohotovost vnitřními rozkazy č. 26/2010 a 10/2012, a to i v období 31. 7. - 6. 8. 2010 a dne 16. 3. 2012, v důsledku čehož byla žalobci uložena povinnost udržovat spojení s útvarem a povinnost být připraven dostavit se v časové normě do zaměstnání. Tento rozkaz nebyl nikdy zrušen, protože bylo povinností žalobce rozkaz uposlechnout, což také činil. Jelikož je odměna za služební pohotovost kompenzací právě za výkon těchto povinností, měla být právě z tohoto titulu žalobci přiznána.
13. Žalobce dále uvedl, že se u velitelství stávalo, že pohotovosti byly nařizovány i během dovolené a služebního volna, výjimečně i během preventivní rehabilitace, a to z důvodu deficitu odborně vyškolených příslušníků, kteří byli schopni jednotlivé druhy dosažitelností udržet. V takovém případě musel příslušník v souladu se zavedenou praxí pohotovost držet. Tyto skutečnosti vyplývají i z vyjádření Š. ze dne 26. 6. 2016 a P. K. ze dne 20. 6. 2016, které jsou součástí spisového materiálu. Žalobce žádal správní orgány o provedení výsledku těchto svědků; správní orgány však tyto svědky bez zákonného zdůvodnění nevyslechly. Nadto správní orgány ve vztahu k nařizovaným pohotovostem nevyslechly žádného z příslušníků velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, a to včetně vedoucích funkcionářů. Přitom otázka zavedené praxe je pro posouzení nároku žalobce na odměnu významná, neboť má vliv na legitimní očekávání žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

14. V případě pohotovostí pro jaderné elektrárny s časovou normou 18 hodin nebyla žalobci proplacena doba výkonu pohotovosti mezi pracovními dny. Žalovaný uvedl, že v případě pohotovosti s časovou normou 18 hodin, kterou žalobce držel mezi pracovními dny, nebyl *de facto* nikterak omezen. V rámci správního řízení a provedenými důkazy však žalovaný nikterak nezpochybnul, že i v této době musel žalobce udržovat spojení s útvarem (a tedy se zdržovat na místech pokrytých signálem mobilního operátora) a že vůči němu byly prováděny prověrky spojení.
15. Žalobce dodal, že časový údaj 18 hodin byl mezní hodnotou, přičemž dle jeho přesvědčení nelze v obecné rovině vycházet z této mezní hodnoty uvedené v rozkazu. I v tomto směru je dle žalobce nutné vycházet ze zavedené dlouholeté praxe, kdy v praxi bylo ze strany nadřízených vyžadováno, aby se příslušník vydal na cestu do zaměstnání ihned po aktivaci, tedy ihned po telefonickém vyrozumění, nikoliv až po 16 či 17 hodinách. K prokázání těchto skutečností žalobce ve svém odvolání ze dne 8. 2. 2016 a dále i v odvolání ze dne 25. 3. 2017 navrhoval výslech mjr. Š., který mohl tyto informace potvrdit včetně využívání příslušníků zařazených do jaderných elektráren k řešení dopravních nehod, které se udály po pracovní době. Správní orgány ovšem svědka nevyslechly a s důkazem se nikterak nevypořádaly. Zavedená praxe má i v tomto případě vliv na legitimní očekávání žalobce a tím, že se správní orgány zavedenou praxí u velitelství Vojenské policie Stará Boleslav nikterak nezabývaly, nedostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
16. Žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobce

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení. Žalovaný uvedl, že seznal, že žalobce brojí výlučně proti výroku I. žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovanému vytýká, že při novém určení částky odpovídající výši souhrnu odměn za služební pohotovost náležející žalobci, do svého výpočtu nezahrnul dny, ve kterých žalobce čerpal řádnou dovolenou, jakož ani dobu připadající na nepřetržitý odpočinek žalobce mezi službami. Žalobce dle žalovaného pomíjí rozhodnutí správních orgánů, jakož i soudů, které se jeho námitkami již opakovaně zabývaly a shledaly je jako neopodstatněné. K uvedené problematice žalovaný odkázal na body [84] až [96] svého rozhodnutí ze dne 29. 5. 2017 (tam uvedené závěry při soudním přezkumu obstály, neboť důvody zrušení tohoto rozhodnutí byly zcela jiné).
18. Žalovaný zopakoval, že závěr, dle něhož spisovou dokumentací není nikterak doloženo, že žalobce byl po dobu čerpání dovolené skutečně jakoukoliv pohotovostí omezen, aprobeovaly i soudy, včetně Nejvyššího správního soudu. Nelze se tudíž s žalobcem v otázce proplacení odměn za dobu čerpání řádné dovolené, jakož i v otázkách krácení pohotovosti mezi směny ztotožnit.
19. Žalovaný dodal, že je přesvědčen, že původní nedostatek vytýkaný krajským soudem vztahující se k nevyhovění námitce žalobce stran služebních pohotovostí držených v období následujícím po 1. 2. 2012 zhojil.
20. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.
21. Žalobce v replice ze dne 2. 4. 2020 žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, čj. 8 As 173/2017-71, jímž Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 6. 2017, čj. 50 A 8/2016-34. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval prakticky totožným případem.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 51 s. ř. s.
23. Žaloba není důvodná.
24. Krajský soud v první řadě uvádí, že žalobce podává již po několikáté žalobu prakticky totožného znění. V rámci žalobní argumentace žalobce uvádí víceméně stejné žalobní námitky, vycházející ze stále stejného skutkového stavu. Žalobci, resp. jeho právnímu zástupci je pak nepochybně známo, že ve skutkově totožných věcech žaloby *de facto* totožného znění podávali i další příslušníci velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, neboť byli zastoupeni tímž právním zástupcem; k tomu soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 4 As 225/2018-45. Mimo uvedené krajský soud připomíná, že on sám o nárocích žalobce uplatňovaných v žalobě rozhoduje potřetí; k tomu odkazuje na své rozsudky ze dne 16. 11. 2017, čj. 50 A 56/2017-42, a následně po zrušení tohoto rozsudku rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, čj. 9 As 454/2017-62, na rozsudek ze dne 17. 7. 2019, čj. 50 A 59/2017-78. Krajský soud tak již v podstatě o týchž žalobách, resp. prakticky totožném znění žaloby, rozhodoval opakovaně.
25. Jak již uvedl zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 17. 7. 2019, výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce odvoláním nikterak nezpochybnil. Z uvedeného důvodu se k němu nadále nevyjadřuje krajský soud ani v nyní posuzované věci. Obdobně to platí ve vztahu k výroku IV., který se týká odměny za bojovou a mobilizační pohotovost a který je v současné době předmětem řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 281/2019. Žalobce tak v nyní posuzovaném případě napadá pouze výroky I. a III., které spolu věcně souvisejí.

IV.A K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

26. Krajský soud se před samotným posouzením ostatních námitek žalobce nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jejíž důvodnost by sama o sobě byla důvodem pro zrušení uvedeného rozhodnutí.
27. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25).
28. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný námitkami týkajícími se neproplacení pohotovosti pro jaderné elektrárny ve výše uvedeném období odmítl zabývat a v bodě [67] žalobou napadeného rozhodnutí obecně

uvedl, že ostatním soudně vypořádaným nárokům a námitkám se již nevěnoval. S touto námitkou se krajský soud neztotožnil.

29. Nelze přehlédnout, že součástí obsáhle koncipovaného rozhodnutí žalovaného je též velmi podrobný popis průběhu řízení včetně závěrů, k nimž správní orgány v jeho průběhu v rámci svých rozhodnutí dospěly. Nechybí pak ani zevrubná reprodukce závěrů obsažených v dřívějším rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017 (mimo jiné včetně posouzení otázky nároku na odměnu za služební pohotovost v době čerpání řádné dovolené; viz odstavec [42] žalobou napadeného rozhodnutí). Dále pak shrnul též stanoviska, která v posuzovaném případě zaujaly správní soudy. Až na toto obsáhlé shrnutí žalovaný navázal v odstavci [67] konstatováním, že nadále se bude v rámci nového posouzení zabývat pouze námitkami souvisejícími s důvody, pro které krajský soud rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017 zrušil. Je tedy zcela zřejmé, že ve zbytku žalovaný setrval na svých původních závěrech, které jsou seznatelné z narativní části žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto neshledal, že by pouhá formulace odstavce [67] zakládala nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, jak se žalobce domnívá.
30. K námitce neprovedení navrhaných výsledků, resp. nedostatečného zdůvodnění takového postupu, se již správní soudy zabývaly opakovaně. Lze pak připomenout především závěr Nejvyššího správního soudu, který v nynější věci ve shora citovaném rozsudku čj. 9 As 454/2017-62, ve kterém dospěl k závěru, že „[c]o se týče tvrzeného neprovedení výsledku svědků a dalších vad správního řízení, z nichž stěžovatel dovozuje porušení práva na spravedlivý proces, Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu, že sbromážděné důkazy jsou spolehlivým podkladem pro závěry služebních orgánů o vzniku nároku na odměnu za zařazení do jednotlivých služebních pohotovostí. Nejvyšší správní soud v rozsudku z roku 2018* k podobně koncipované kasační námitce mimo jiné konstatoval, že „[s]právní orgány podrobně vysvětlily, z jakých výpovědí vycházely a proč, z jakého důvodu nebylo vyhověno návrhům stěžovatele na doplnění dokazování, jakou váhu jednotlivým výpovědím přiřadily a jakými úvahami se při posuzování věci řídily. Stěžovateli byla dána rovněž možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti však nevyužil. Ačkoliv správní orgán I. stupně ani žalovaný nehodnotily ve svých rozhodnutích výslovně všechny výpovědi a vyjádření, které jsou součástí správního spisu, ale pouze ty, které byly pořízeny v tomto řízení, nedošlo tím k porušení práv stěžovatele.“ *Citované závěry z rozsudku z roku 2018 lze užít i na nyní projednávanou věc, přičemž v dalších podrobnostech Nejvyšší správní soud na odůvodnění tohoto rozsudku odkazuje.*“
31. Ani krajský soud proto nemá důvod se od výše uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu (vysloveného v nynější věci) jakkoliv odchýlit a souhlasně s uvedeným uzavírá, že správní orgány nashromáždily dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí a adekvátně vysvětlily důvody neprovedení navržených výsledků, byť tak neučinily zcela explicitně. Zjištěný skutkový stav je pak i dle názoru krajského soudu zcela dostatečný pro řádné posouzení věci, jak plyne též z níže uvedeného.

IV.B K námitce neproplacení odměny za pohotovost v době čerpání řádné dovolené

32. Krajský soud dále přistoupil k posouzení námitky neproplacení odměny za pohotovost v době čerpání řádné dovolené; této námitce nepřisvědčil.
33. Krajský soud ve svých rozsudcích čj. 50 A 56/2017-42 a čj. 50 A 56/2017-78 shledal uvedenou námitku nedůvodnou primárně pro její obecnost, neboť žalobce nespécifikoval, kterými vnitřními rozkazy mu měla být pohotovost nařízena v den dovolené. Zároveň ze spisového materiálu neplyne, že by žalobce byl po dobu čerpání dovolené skutečně jakoukoli pohotovostí omezen. Tyto závěry ostatně aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 9 As 454/2017-62.

* Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, čj. 4 As 225/2018-45.
Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

34. V nynější žalobě již žalobce uvádí, jakými konkrétními rozkazy mu byla nařízena pohotovost a následně i dovolená, přičemž dle žalobce tvrzení, jakož i údajů obsažených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobce skutečně čerpal dovolenou v některých dnech, kdy mu byla nařízena též pohotovost. Přesto však uvedená námitka není důvodná.
35. Vzájemným vztahem nařízené pohotovosti a čerpání dovolené se krajský soud ve skutkově a právně obdobné věci zabýval již v rozsudku ze dne 22. 1. 2019, čj. 57 A 10/2017-92, v němž uvedl, „*že pokud žalobci byla vnitřním rozkazem povolena služební pohotovost, přičemž mu následně byla také vnitřním rozkazem na stejnou dobu nařízena řádná dovolená či preventivní rehabilitace, nelze na tuto situaci nabízet jinak, než že pozdější vnitřní rozkaz implicitně v tomto rozsahu zrušil rozkaz předchozí. [...] Vykonal-li přitom voják službu v době pracovní (služební) pohotovosti, náleží mu plat za výkon služby jako takový a nikoli již odměna za tuto pohotovost. Nelze pak přehlédnout ani skutečnost, že není jakkoli relevantně doloženo, že by byl žalobce po dobu čerpání dovolené fakticky jakoukoli pohotovostí omezen.*“ Toto posouzení následně aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2020, čj. 3 As 52/2019-47 (odstavec [37]). Uvedený závěr je zcela aplikovatelný i v nynějším případě, neboť jednak vnitřní rozkaz, jímž bylo žalobci přikázáno čerpání dovolené, nahradil v příslušném rozsahu nařízenou pohotovost, a jednak ani nyní žalobce netvrdí a nedokládá, že by byl v průběhu čerpání dovolené nařízenou pohotovostí fakticky omezen.
36. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 173/2017-71 postrádá relevanci, neboť v tehdejší věci bylo rozhodnutí žalovaného v otázce proplácení odměny za pohotovost v době čerpání řádné dovolené vnitřně rozporné. V nynějším případě ovšem takováto situace nenastala.

IV.C K námitce neproplacení odměny za pohotovost v době nepřetržitého odpočinku mezi směnami

37. Nedůvodná je též námitka týkající se neproplacení odměny za pohotovost v době nepřetržitého odpočinku mezi směnami.
38. Po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017 provedl žalovaný přepočít výše odměny za dobu mezi směnami, a to s ohledem na změnu hotovostního systému ode dne 1. 2. 2012. Tímto výpočtem a vysvětlením celého mechanismu se žalovaný podrobně zabýval na stranách 24 až 31 žalobou napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění žalovaného je zřejmé, že ke dni 1. 2. 2012 došlo ke změně hotovostního systému velitelství Vojenské policie Stará Boleslav. Do tohoto data se na příslušníky velitelství Vojenské policie vztahovala časová norma 18 hodin, během kterých se v případě aktivace museli dostavit na velitelství. Od data 1. 2. 2012 byla tato časová norma změněna nově na „*dosažitelnost mimo pracovní dobu bez časové normy...s povinností se dostavit v co nejkratší době do zaměstnání.*“ Tento nový hotovostní systém již na rozdíl od předchozího pro žalobce reálně představoval omezení i v dobách nepřetržitého odpočinku mezi směnami, což žalovaný při výpočtu odměny za nařízenou pohotovost zohlednil.
39. K pohotovostem v době čerpání nepřetržitého odpočinku mezi směnami v období před 1. 2. 2012 se zdejší soud již vyjadřoval v rozsudku čj. 50 A 56/2017-42, v němž uvedl „*že žalobce byl zařazen do pohotovosti v rozsahu pracovní doby v pracovních dnech, od pondělí do pátku. Časová norma dostavení se do zaměstnání činila 18 hodin od aktivace. To znamená, že časová norma nebyla dodržena pouze v době po skončení pracovní doby v pátek a počátkem pracovní doby v pondělí. Žalovaný vyšel z názoru, že v době mezi jednotlivými směnami při takto nařízené pohotovosti žalobce nikterak ve svém volnu omezen nebyl. Tento právní názor žalovaného je správný. Okolnost, že měl povinnost zdržovat se v místech pokrytých signálem mobilního operátora, jej nikterak na způsobu čerpání volna neomezovalo. Žalobce nebyl povolán v době takto určené pohotovosti k žádné mimořádné situaci, a tudíž*

nebyl nikterak ve svém volnu omezen. Pro posouzení nároku je rozhodné právě to, co se reálně událo a zda nějaká událost zasáhla do žalobcova čerpání jeho volna. Jestliže tu žádná taková událost není, pak argumentace vztahující se k časové normě 18 hodin není přiléhavá. Změna od 1. 2. 2012 spočívající v nabrání časové normy 18 hodin povinností dostavit se v době co nejkratší, se projevila při rozhodování prvostupňového správního orgánu, který nárok na odměnu za služební pohotovost v období po 1. 2. 2012 uznal. To je zřejmé ze strany 15 rozhodnutí velitele Velitelství Vojenské policie Tábor. To se promítlo do výroku tohoto rozhodnutí v odstavci prvním o nároku na výplatu odměny za služební pohotovost vykonanou při policejní ochraně přesunů konkrétních jednotek.“

40. Ačkoli Nejvyšší správní soud citované rozhodnutí krajského soudu zrušil, v důsledku čehož pak krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017, závěry vztahující se k pohotovostem mezi směnami jsou stále platné. Žalovaný byl s ohledem na vytýkané nedostatky vztahující se k výpočtu náhrad povinen pouze provést přepočítání uvedených náhrad vzhledem ke změně pohotovostního systému ode dne 1. 2. 2012. K uvedené problematice Nejvyšší správní soud v rozsudku č. 9 As 454/2017-62 dodal, že „[v]ýše uvedené v zásadě dopadá i na kasační námitku rekapitulovanou v odstavci [14] výše. Stěžovatel zde opět argumentuje prozkoumáním telefonického spojení a nastavenou praxí u Vojenské policie. Konkrétně však neuvádí, že by skutečně někdy byl telefonicky vyrozuměn o mimořádné události a musel neprodleně v době volna nastoupit do zaměstnání, aniž by mohl využít stanovenou časovou normu 18 hodin. Pro správní orgány bylo pro posouzení nároku na odměnu v tomto ohledu podstatné, že doba, ve které byl stěžovatel povinen dostavit se na pracoviště (18 hodin), byla o 2,5 hodiny delší, nežli doba nepřetržitého odpočinku mezi službami (15,5 hodiny), po které se měl tak jako tak dostavit na pracoviště k řádnému výkonu služby. Nebylo tedy shledáno zřejmé omezení stěžovatele ve způsobu trávení volného času oproti běžnému stavu (viz str. 23 a 24 rozhodnutí žalovaného [pozn. soudu: jedná se o rozhodnutí ze dne 29. 5. 2017]). Námitky ohledně prozkoumání spojení (k tomu viz odstavec [32] výše) a praxe (nutnost dostavit se k útvaru okamžitě), která však nebyla vůči stěžovateli reálně uplatněna (alespoň to netvrdí), správnost posouzení této otázky krajským soudem, potažmo správními orgány, nezpochybňují.“
41. Krajský soud neshledal jakýkoli důvod se od shora popsání závěrů odchýlit, neboť žalobce nepředkládá žádnou argumentaci, která by byla způsobilá je zpochybnit. Žalobce sice poukazuje na údajnou zavedenou praxi, k jejímuž prokázání taktéž požadoval provést výslech Š., avšak nadále neuvádí a nedokládá, že by snad tato praxe měla bezprostřední vliv na něj samotného. Za této situace není důvodná ani žalobcova výtky, dle níž správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

V. Závěr a náklady řízení

42. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Českých Budějovicích 14. ledna 2021

JUDr. Michal Hájek, Ph.D., v. r.
předseda senátu